

[Charlotte Antonsen]

Økonomiske og Monetære Union at bidrage yderligere til Europas økonomiske vækst. Formålet er i fællesskab at bekæmpe arbejdsløsheden. I et nært samarbejde med de øvrige EF-lande skal vi fastlægge de overordnede retningslinjer for vores økonomiske politik.

Til gengæld ligger det helt fast, at EF ikke skal blande sig i, hvordan vi sammensætter den danske finanslov, og EF skal ikke blande sig i, hvor stor en offentlig sektor og dermed hvor højt et skattetryk vi ønsker eller ikke ønsker. Kun den del af den nationale økonomiske politik, der kan berøre og skade vore nabolande, vil der blive stillet krav til fra Fællesskabet. I den forbindelse vil der blive lagt loft over, hvor stort et offentligt overforbrug og hvor stor en gældsætning der kan tillades i de enkelte lande.

Det er helt uansvarligt, at nogle økonomer har taget afstand fra Den Økonomiske og Monetære Union. Dermed har de været medvirkende til at skabe usikkerhed om den faste danske kronekurs, fordi en afstandtagen fra Unionen reelt svarer til at omtale devaluering som et muligt økonomisk-politisk redskab. Heldigvis hersker der i det danske Folketing bred politisk enighed om, at fastkurspolitikken er ukrænkelig.

Argumentationen for at stemme nej den 2. juni hviler altså på en økonomisk politik, der blev ført i 1970'erne, dengang hr. Heinesen talte om den økonomiske afgrund. Da vi liberaliserede kapitalbevægelserne i begyndelsen af 1980'erne, afgang vi reelt suveræniteten over en selvstændig penge- og valutapolitik. Nu mangler vi blot at få den politiske stabilitet fastslået. Det sker i det økonomisk-monetære samarbejde. Den Økonomiske og Monetære Union vil forhindre enhver fremtidig regering i at gå på devalueringseventyr. Også derfor skal der stemmes ja den 2. juni.

Med udviklingen af et traktatfæstet udenrigspolitisk og sikkerhedspolitisk samarbejde og med gennemførelsen af det overordnede økonomiske samarbejde bevæger EF sig fra at være et samarbejde mellem lande til at blive en egentlig union. EF-samarbejdet har siden starten i 1957 haft Unionen som mål. Danmark har deltaget i EF i 20 år; traktaten om Den Europæiske Union bringer os et skridt videre i dette fællesskab. Samtidig med, at traktaten bringer os videre i det gamle samarbejde, angir

den nye unionstraktat også konturerne af det fremtidige europæiske samarbejde. For det første får vi med indførelsen af nærhedsprincippet klargjort, dels hvad EF skal beskæftige sig med, og dels hvad EF ikke skal blande sig i. Det traktatfæstes, at EF ikke skal bestemme alt. For det andet varsler den nye afstemningsprocedure, forligsproceduren, et helt afgørende skridt i retning af et forbedret demokrati i EF's beslutningsproces. Europæernes direkte valgte parlament, Europa-Parlamentet, får større indflydelse. For det tredje begynder vi nu i EF at beskæftige os med det grænseoverskridende retlige samarbejde, således at vi også i fællesskab kan tage fat på at løse problemer med international kriminalitet, og således at vi i fællesskab kan tage fat på løsningen af asyl- og flygtningeproblemer.

Det gode liberale nærhedsprincip indføres som noget nyt i EF-samarbejdet. Allerede i bestemmelseerne om EF's overordnede formål slås det fast, at EF kun skal handle i sager, når og hvis de påtænkte beslutninger kan gennemføres bedre på EF-plan. Med andre ord: EF skal fortsat kun beskæftige sig med de grænseoverskridende eller med de fælles problemer. Ud over i de indledende bestemmelser skrives nærhedsprincippet som noget nyt ind i alle relevante afsnit i traktaten. Det drejer sig om kulturpolitik, sundhedspolitik, forbrugerbeskyttelse, uddannelsespolitik og den nye protokol om den sociale dimension. Nærhedsprincippet er et godt liberalt princip: EF skal ikke bestemme alt.

Når princippet fremover skal anvendes inden for f.eks. social- og arbejdsmarkedspolitikken, betyder det, at der fremover skal tages hensyn til forskellene i national praksis. Det betyder i Danmark, at det fortsat er parterne på arbejdsmarkedet, der bestemmer arbejdsmarkedspolitikken. Der gives med den nye traktat mulighed for, at EF-direktiver på dette område fremover ikke nødvendigvis skal gennemføres ved lovgivning, men man kan som noget nyt lade arbejdsmarkedets parter selv udfylde de rammedirektiver, man bliver enige om på EF-plan.

Den sociale dimension er et vigtigt led i EF's indre marked. EF sikrer, at europæernes individuelle rettigheder udvides til at gælde på tværs af landegrænserne. Flere og flere rettigheder er ikke længere begrænset til de enkelte